

Zaak C-324/19

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

19 april 2019

Verwijzende rechter:

Finanzgericht Hamburg (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

3 april 2019

Verzoekende partij:

eurocylinder systems AG

Verwerende partij:

Hauptzollamt Hamburg-Stadt

Finanzgericht Hamburg

Beslissing

In het geding tussen

eurocylinder systems AG

[OMISSIS]

- verzoekster -

[OMISSIS]

en

Hauptzollamt Hamburg (hoofddouanekantoor Hamburg, Duitsland)

[OMISSIS]

- verweerder -

betreffende douanerechten (met inbegrip van het douanetarief)

heeft de vierde Senat van het Finanzgericht Hamburg (belastingrechter in eerste aanleg Hamburg, Duitsland; hierna: „belastingrechter”) [OMISSIS] op 3 april 2019 [OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [Or. 2]

beslist:

1. De behandeling van de zaak wordt geschorst totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële beslissing heeft gegeven.
2. Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de volgende prejudiciële vraag betreffende de geldigheid van een handeling van de instellingen van de Unie voorgelegd:

Is verordening (EG) nr. 926/2009 van de Raad van 24 september 2009 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op bepaalde naadloze buizen en pijpen, van ijzer of van staal, van oorsprong uit de Volksrepubliek China geldig?

[OMISSIS]

[OMISSIS] [proceduregegevens] [Or. 3]

Motivering

I.

- 1 Verzoekster verlangt terugbetaling van de definitieve antidumpingrechten op de invoer van naadloze buizen en pijpen van oorsprong uit de Volksrepubliek China (VRC).
- 2 Verzoekster, een producent van stalen hogedrukcilinders, heeft vanaf mei 2014 tot en met december 2015 naadloze stalen buizen en pijpen uit de VRC ingevoerd. Daarover heeft zij krachtens verordening (EG) nr. 926/2009 in totaal meer dan 1 miljoen EUR aan antidumpingrechten betaald. Een deel van deze invoer heeft op 4 november 2014 plaatsgevonden. Op deze datum heeft verzoekster buizen en pijpen van staal onder onderverdeling 7304 5993 20 0 van de gecombineerde nomenclatuur en onder vermelding van de aanvullende Taric-code A950 ten verbruike in het vrije verkeer gebracht. De producent van deze buizen en pijpen was Tianjin Pipe (Group) Corporation (TPCO). Hiervoor heeft verweerder bij aanslag van 4 november 2014 (AT/C/40/17432/11/2014/4851) antidumpingrechten ten bedrage van 22 123,10 EUR opgelegd. Deze rechten zijn berekend aan de hand van de individuele antidumpingrechten van 27,2 % voor medewerkende producenten krachtens artikel 1, lid 2, gelezen in samenhang met

de bijlage bij verordening (EG) nr. 926/2009. Eén van deze medewerkende producenten is TPCO.

- 3 Bij brief van 6 november 2017 heeft verzoekster verzocht om terugbetaling van de bij besluit van 4 november 2014 opgelegde antidumpingrechten. [OMISSIS]
- 4 Verzoekster motiveert haar verzoek om terugbetaling door te stellen dat het Gerecht bij arrest van 29 januari 2014 (T-528/09) de rechtsgrondslag voor de heffing van de antidumpingrechten, te weten verordening (EG) nr. 926/2009, nietig heeft verklaard voor zover daarbij antidumpingrechten zijn ingesteld op de uitvoer van producten van Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd. Volgens verzoekster is de hogere voorziening tegen dit arrest door het Hof afgewezen bij arrest van 7 april 2016 (C-186/14 P en C-193/14 P). Volgens verzoekster waren de redenen voor de nietigverklaring van algemene aard en niet beperkt tot de verzoekende producent. Derhalve is verzoekster van mening dat verordening (EG) nr. 926/2009 ongeldig is in haar geheel. **[Or. 4]**
- 5 Bij kennisgeving van 12 december 2017 (AT/S/00/581/12/2017/4850) heeft verweerder het verzoek om terugbetaling afgewezen. Volgens verweerder was het bovengenoemde arrest van het Gerecht alleen van toepassing op de verzoekende producent en niet op de invoer van verzoekster.
- 6 Bij besluit van 23 augustus 2018 (RL 490/17) heeft verweerder het bij brief van 20 december 2017 ingediende bezwaar afgewezen. Aangezien verordening (EG) nr. 926/2009 nog niet voor alle marktdeelnemers nietig is verklaard, is artikel 2, lid 2, gelezen in samenhang met de bijlage bij deze verordening, volgens verweerder nog steeds de rechtsgrondslag voor de heffing van de antidumpingrechten waarvan om terugbetaling is gevraagd.
- 7 In het op 28 september 2018 ingestelde beroep handhaaft verzoekster haar vordering. Zij stelt dat de verordening ongeldig is erga omnes. Daarbij beroept zij zich op het arrest van het Gerecht van 29 januari 2014 (T-528/09). Volgens verzoekster impliceren de door het Gerecht vastgestelde juridische fouten dat de verordening nietig is in haar geheel. Zij heeft het Finanzgericht verzocht het Hof om een prejudiciële beslissing betreffende de geldigheid van verordening (EG) nr. 926/2009 te verzoeken.
- 8 Verzoekster betoogt dat zij noch producent noch exporteur van de betrokken goederen is. Zij verkoopt de ingevoerde buizen en pijpen evenmin door, maar verwerkt deze. Daarom is er volgens haar geen sprake van wederverkooprijzen. Zij is met geen van de exporteurs van de betrokken goederen commercieel verbonden.
- 9 Verzoekster voert aan dat zij na de vaststelling van de voorlopige antidumpingverordening, te weten verordening (EG) nr. 289/2009, krachtens artikel 2 daarvan erom heeft verzocht door de Commissie te worden gehoord. Deze raadpleging is vervolgens op 24 juni 2009 in Brussel gehouden.

10 Verzoekster verzoekt het Hof:

de kennisgeving van verweerder van 12 december 2017, zoals die bij besluit 23 augustus 2018 is bevestigd, nietig te verklaren.

11 Verweerder verzoekt het Hof:

het beroep te verwerpen.

Hij verwijst naar het standpunt dat hij tot nu toe heeft ingenomen. [Or. 5]

12 [OMISSIS] [proceduregegevens]

13 De belastingrechter heeft de behandeling van de zaak onder analoge toepassing van § 74 van de Finanzgerichtsordnung (wet op de organisatie van de rechtbanken voor fiscale geschillen) geschorst en het Hof overeenkomstig artikel 267, eerste alinea, onder b), van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) de in het dictum bedoelde prejudiciële vraag voorgelegd, aangezien de juridische beoordeling van de zaak afhankelijk is van de toepassing van een rechtshandeling van de Unie waarvan de geldigheid twijfel doet rijzen.

14 **1. Ontvankelijkheid van het verzoek om een prejudiciële beslissing**

Verzoekster kan zich op de ongeldigheid van verordening (EG) nr. 926/2009 beroepen. Een marktdeelnemer die om terugbetaling van de door hem betaalde antidumpingrechten heeft verzocht, kan, indien deze terugbetaling wordt geweigerd, bij een rechter van een lidstaat de geldigheid van de betrokken verordening aanvechten. Deze rechter kan – of moet – dan overeenkomstig de voorwaarden van artikel 267 VWEU het Hof een vraag stellen over de geldigheid van die verordening (arresten van 18 maart 2018, *Internacional de Productos Metálicos SA*, C-145/17 P, punt 61, en 14 juni 2012, *CIVAD*, C-533/10, punt 33).

15 Van een uitzondering is geen sprake. Dit zou alleen het geval zijn als verzoekster een rechtstreeks beroep tegen verordening (EG) nr. 926/2009 kon instellen, wat niet zo is. Het antidumpingonderzoek was niet tegen haar gericht; zij heeft slechts deelgenomen aan een raadpleging. Overeenkomstig artikel 263, lid 4, laatste zinsnede, VWEU had zij evenmin rechtstreeks beroep tegen de verordening kunnen instellen. De antidumpingrechten zijn pas vastgesteld bij kennisgeving van de bevoegde nationale autoriteit (zie voor een soortgelijke situatie: arrest van 18 oktober 2018, *Rotho Blaas Srl*, C-207/17, punten 26 e.v., in het bijzonder punt 40).

16 **2. Toepasselijke bepalingen**

a) De voorwaarden voor terugbetaling worden geregeld door artikel 236 van [Or. 6] verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB 1992, L 302, blz. 1; hierna: „communautair douanewetboek”) of door artikel 116, lid 1, onder a),

juncto artikel 117, lid 1, en artikel 121 van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (PB 2013, L 269, blz. 1; hierna: „douanewetboek van de Unie”), die volledig in werking is getreden op 1 mei 2016 en waarbij het communautair douanewetboek is ingetrokken (artikel 286, lid 2, juncto artikel 288, lid 2, van het douanewetboek van de Unie). De toepasselijke bepalingen hoeven in het kader van de verwijzingsprocedure niet te worden verduidelijkt. De krachtens beide verordeningen toepasselijke bepalingen zijn namelijk gebaseerd op dezelfde voorwaarden.

- 17 Materieelrechtelijk bepaalt artikel 236, lid 1, eerste alinea, van het communautair douanewetboek:

Tot terugbetaling van rechten bij invoer of van rechten bij uitvoer wordt overgegaan wanneer wordt vastgesteld dat het bedrag van de rechten op het tijdstip van betaling niet wettelijk verschuldigd was, dan wel dat het bedrag in strijd met artikel 220, lid 2, werd geboekt.

Artikel 116, lid 1, onder a), van het douanewetboek van de Unie luidt:

Onder de bij deze afdeling vastgestelde voorwaarden wordt overgegaan tot terugbetaling of kwijtschelding van bedragen aan invoer- of uitvoerrechten, om elk van de volgende redenen:

- a) invoer- of uitvoerrechten die te veel in rekening zijn gebracht.

Artikel 117, lid 1, van het douanewetboek van de Unie bepaalt:

Een bedrag aan invoer- of uitvoerrechten wordt terugbetaald of kwijtgescholden indien het bedrag dat correspondeert met de aanvankelijk meegeede douaneschuld het verschuldigde bedrag overschrijdt [...].

- 18 De formele vereisten, met name wat betreft de termijn voor het indienen van aanvragen, zijn te vinden in de volgende bepalingen:

Artikel 236, lid 2, eerste alinea, van het communautair douanewetboek:

Terugbetaling of kwijtschelding van rechten bij invoer of van rechten bij uitvoer wordt verleend indien bij het betrokken douanekantoor vóór het verstrijken van een termijn van drie jaren te rekenen vanaf de datum waarop genoemde rechten aan de schuldenaar zijn medegegeeld, een daartoe strekkend verzoek wordt ingediend. **[Or. 7]**

Artikel 121, lid 1, onder a), van het douanewetboek van de Unie:

Een verzoek tot terugbetaling of kwijtschelding krachtens artikel 116 wordt ingediend bij de betrokken douaneautoriteit, binnen de volgende termijnen:

- a) in geval van bedragen aan invoer- of uitvoerrechten die te veel in rekening zijn gebracht [...]: binnen drie jaar na de datum waarop de douaneschuld is meegedeeld[.]
- 19 b) Bij artikel 1, lid 1, van verordening (EG) nr. 926/2009 van de Raad van 24 september 2009 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op bepaalde naadloze buizen en pijpen, van ijzer of van staal, van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB 2009, L 262, blz. 19; hierna: „verordening nr. 926/2009”) wordt een definitief antidumpingrecht ingesteld op bepaalde buizen en pijpen van oorsprong uit de VRC.

Volgens artikel 1, lid 2, van verordening nr. 926/2009 bedraagt het individuele antidumpingrecht voor de in de bijlage bij deze verordening genoemde medewerkende ondernemingen 27,2 %. Die bijlage vermeldt met name:

Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd

Tianjin Pipe (Group) Corporation (TPCO)

- 20 Volgens artikel 1, lid 3, van verordening nr. 926/2009 zijn de geldende bepalingen betreffende douanerechten van toepassing, tenzij anders vermeld.
- 21 c) Verordening nr. 926/2009 is gebaseerd op verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad van 22 december 1995 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (PB 1996, L 56, blz. 1; hierna: „antidumpingbasisverordening”). Artikel 3, getiteld „Vaststelling van schade”, bepaalt in lid 9:

De vaststelling dat aanmerkelijke schade dreigt, is op feiten gebaseerd en niet enkel op veronderstellingen, ramingen of vage mogelijkheden. De verandering van omstandigheden waardoor een situatie zou ontstaan waarin dumping schade veroorzaakt, moet duidelijk zijn te voorzien en ophanden zijn.

Ten behoeve van de vaststelling van dreigende aanmerkelijke schade worden onder **[Or. 8]** meer de volgende factoren in aanmerking genomen:

- a) een aanzienlijke toename van de invoer met dumping op de markt van de Gemeenschap waardoor de invoer waarschijnlijk nog aanzienlijk in omvang zal toenemen;
- b) voldoende vrij beschikbare productiecapaciteit van de exporteur of een aanmerkelijke toename daarvan in de nabije toekomst, waardoor de uitvoer met dumping naar de Gemeenschap waarschijnlijk nog aanzienlijk zal toenemen waarbij evenwel rekening moet worden gehouden met de beschikbaarheid van andere exportmarkten die de extra voor uitvoer beschikbare hoeveelheden kunnen absorberen;

c) het feit dat de producten al dan niet worden ingevoerd tegen prijzen die een sterke druk op de binnenlandse prijzen zullen uitoefenen of een stijging van deze prijzen zullen verhinderen en de vraag naar importproducten vermoedelijk nog zullen doen toenemen;

d) de bestaande voorraad van het product waarop het onderzoek betrekking heeft.

Geen van deze factoren behoeft op zich doorslaggevend te zijn, maar alle in aanmerking genomen factoren tezamen moeten tot de conclusie leiden, dat de invoer met dumping op korte termijn zal toenemen en dat deze invoer, tenzij beschermende maatregelen worden genomen, aanmerkelijke schade zal veroorzaken.

22 Artikel 9, lid 4, van de antidumpingbasisverordening luidt:

Wanneer uit de definitief vastgestelde feiten blijkt dat er dumping plaatsvindt en daardoor schade wordt veroorzaakt en het belang van de Gemeenschap maatregelen in de zin van artikel 21 noodzakelijk maakt, stelt de Raad, met een gewone meerderheid van stemmen, op voorstel van de Commissie en na raadpleging van het raadgevend comité, een definitief antidumpingrecht in. [...]

23 **3. Relevantie van de prejudiciële vraag voor de beslechting van het geding**

Verzoekster verlangt terugbetaling van de antidumpingrechten die krachtens verordening nr. 926/2009 zijn vastgesteld. Dat de ingevoerde buizen en pijpen binnen de materiële en temporele werkingssfeer van deze verordening vallen, is tussen partijen niet in geschil.

24 De driejarige termijn voor het indienen van terugbetalingsaanvragen (artikel 236, lid 2, eerste alinea, [van het communautair douanewetboek] respectievelijk artikel 121, lid 1, onder a), van het douanewetboek van de Unie) is nageleefd. De aanvangsdatum van de termijn was de dag na de vaststelling van de aanslag van 4 november 2014 [artikel 3, lid 1, tweede alinea, **[Or. 9]** van verordening (EEG, Euratom) nr. 1182/71 van de Raad van 3 juni 1971 houdende vaststelling van de regels die van toepassing zijn op termijnen, data en aanvangs- en vervaltijden (PB 1971, L 124, blz. 1)], namelijk 5 november 2014. Aangezien 5 november 2017 een zondag was, is de termijn de volgende werkdag verstreken, namelijk op 6 november 2017 om 24.00 uur (artikel 3, lid 4, eerste alinea, van verordening nr. 1182/71). Op deze datum heeft verweerder het verzoek om terugbetaling per fax ontvangen.

25 Verordening nr. 926/2009 is bij arrest van het Gerecht van 29 januari 2014 (T-528/09) nietig verklaard voor zover deze verordening betrekking heeft op de uitvoer van goederen geproduceerd door Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd. Met betrekking tot alle andere exporten naar de EU waarop ze betrekking heeft, blijft de verordening geldig (zie arrest Hof van 14 juni 2012, CIVAD, C-533/10, punt 33). Aangezien de verordening geldig blijft, dient verweerder deze toe te

passen. Indien de verordening wordt toegepast, bestaat er geen recht op terugbetaling, aangezien in dat geval de oorspronkelijke antidumpingrechten wettelijk verschuldigd zijn. Indien de verordening ook nietig is met betrekking tot de invoer van verzoekster, dienen de oorspronkelijk vastgestelde antidumpingrechten evenwel te worden terugbetaald, omdat zij in dat geval niet wettelijk verschuldigd zouden zijn in de zin van artikel 236, lid 1, eerste alinea, van het communautair douanewetboek, dan wel invoerrechten zouden zijn die te veel in rekening zijn gebracht [artikel 116, lid 1, onder a), van het douanewetboek van de Unie].

26 Aangezien de nationale belastingrechter niet bevoegd is zelf handelingen van de instellingen van de Unie, zoals antidumpingverordeningen van de Raad, ongeldig te verklaren (arresten van 22 oktober 1987, Foto-Frost, 314/85, punt 15, en 6 december 2005, Gaston Schul Douane-expediteur BV, C-461/03, punt 21), dient het Hof om een prejudiciële beslissing te worden verzocht.

27 **4. Juridische overwegingen betreffende de prejudiciële vraag**

Verordening nr. 926/2009 is nietig indien zij een inbreuk op hogere rechtsnormen vormt. Daarbij kan het alleen gaan om een inbreuk op de antidumpingbasisverordening.

In zijn arrest van 29 januari 2014, T-528/09, heeft het Gerecht geoordeeld dat verordening nr. 926/2009 een schending van artikel 3, lid 9, en artikel 9, lid 4, van de antidumpingbasisverordening inhoudt (punt 92 van het arrest).

28 In artikel 3, lid 9, van de antidumpingbasisverordening zijn de grondbeginselen neergelegd voor de vaststelling van dreigende [Or. 10] aanmerkelijke schade. Het Gerecht heeft (in punt 91 van het arrest) vastgesteld dat, wat de in deze bepaling vermelde vier factoren voor de analyse van dreigende schade betreft, één factor niet doorslaggevend werd geacht door de instellingen van de Unie (de voorraad), twee factoren incoherenties bevatten tussen de prognoses van de Commissie, die in de bestreden verordening door de Raad zijn bevestigd, en de relevante gegevens van het tijdvak na het onderzoektijdvak (volume van de invoer en prijzen van de invoer) en één factor (productiecapaciteit van de exporteur en gevaar van verschuiving van de uitvoer) lacunes vertoont wat de in aanmerking te nemen relevante elementen betreft.

29 Het Gerecht zet (in punt 91 van het arrest) verder uiteen:

Die incoherenties en lacunes moeten in perspectief worden geplaatst met de door de basisverordening gestelde vereisten dat de dreiging van schade moet zijn gebaseerd „op feiten [...] en niet enkel op veronderstellingen, ramingen of vage mogelijkheden” en dat de verandering van omstandigheden waardoor een situatie zou ontstaan waarin dumping schade veroorzaakt, „duidelijk [...] te voorzien en ophanden [moet] zijn”.

- 30 Bij deze vergelijking concludeert het Gerecht dat de Raad blijk heeft gegeven van een kennelijk onjuiste opvatting en artikel 3, lid 9, van de antidumpingbasisverordening heeft geschonden (punt 92 van het arrest).
- 31 Artikel 9, lid 4, van de antidumpingbasisverordening bepaalt dat een definitief antidumpingrecht alleen kan worden ingesteld wanneer uit de definitief vastgestelde feiten blijkt dat er schade aan binnenlandse producenten wordt veroorzaakt. Dit was niet het geval omdat de (dreiging van) schade niet kon worden aangetoond zonder dat daarbij blijk werd gegeven van een onjuiste rechtsopvatting (punt 92 van het arrest).
- 32 Bij arrest van 7 april 2016 (C-186/14 P en C-193/14 P) heeft het Hof de hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van 29 januari 2014 afgewezen.
- 33 De verwijzende rechter is van oordeel dat de redenen die hebben geleid tot de nietigverklaring van verordening nr. 926/2009 ten aanzien van Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd van algemene aard zijn. Zij hebben namelijk betrekking op de vaststelling **[Or. 11]** van schade aan binnenlandse producenten, wat een basisvoorwaarde voor de heffing van een antidumpingrecht is. Derhalve is de verwijzende rechter van mening dat verordening nr. 926/2009 in haar geheel nietig moet worden verklaard om de redenen die zijn uiteengezet in het arrest van het Gerecht van 29 januari 2014.

[OMISSIS]

[ondertekeningen]

[OMISSIS]